

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 108.562 van 28 juni 2002  
in de zaak A. 97.713/XIV-814.**

In zake :       1. XXX,  
                  2. XXX,  
                  wonende te 1070 BRUSSEL,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
--

**DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Kazachse nationaliteit, op 22 november 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de minister van Binnenlandse Zaken van 8 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partijen betekend op respectievelijk 15 november 2000 en 14 november 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 19 januari 2001 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 28 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 april 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. JANSSEN die, loco advocaat I. CASTELEYN verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partijen België binnenkomen op 11 januari 2000 en zich vluchteling verklaren op dezelfde dag; dat op 8 mei 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 13 november 2000 de commissaris-generaal ten aanzien van beide verzoekende partijen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissingen zijn; dat beide bestreden beslissingen besluiten tot het bedrieglijk karakter van de door de verzoekende partijen gedane asielaanvragen;

Overwegende dat de bestreden beslissing in hoofde van de eerste verzoekende partij gemotiveerd is als volgt:

“Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen betrokkene's asielrelaas (...) en het verhoor in dringend beroep van haar man, XXX (OV. 4.916.806).

Zo beweerde betrokkene dat op 2 augustus 1999, wanneer ze samen met S. aan het wandelen was, XXX geslagen werd door vijf à zes personen en dat zij door twee andere personen is meegenomen naar de andere kant van het dorp Krasnoe Pole (CGVS, p. 8-9), terwijl betrokkene's man verklaarde dat wanneer hij en A. op 5 augustus 1999 samen aan het wandelen waren hij door zes Kazachen werd geslagen en dat A. de hele tijd aanwezig was tijdens de aanval (CGVS, p. 4).

Vervolgens verklaarde betrokkene dat A. U. op 27 november 1999 op betrokkene's huwelijksfeest heeft gezegd dat betrokkene in Kazachstan moest blijven en dat haar familie Kazachstan moest verlaten (CGVS, p. 13). XXX beweerde echter dat op 27 november 1999 A. en zijn vrienden gezegd hebben dat iedereen, inclusief A., binnen één maand uit Kazachstan moest vertrekken (CGVS p. 7).

Verder beweerde betrokkene dat ze geen klacht heeft ingediend betreffende haar verkrachting door A. op 27 november 1999 (CGVS, p. 17), terwijl haar man echter verklaarde dat A. wel klacht betreffende haar verkrachting heeft ingediend (CGVS, p. 8).

Vervolgens dient er te worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen het verhoor in dringend B. V. (OV. 4.916.802).

Zo beweerde betrokkene dat ze in 1998 bezoek kregen van Kazachen die zeiden dat haar ouders hun woning en auto moesten verkopen aan 200\$ (CGVS, p. 5). Betrokkenes moeder beweerde echter dat er nooit Kazachen naar hun huis gekomen zijn om te zeggen dat ze hun huis en auto moesten verkopen (CGVS, p. 11).

Vervolgens verklaarde betrokkene dat zij en XXX elkaar pas thuis terug zagen op 2 augustus 1999 nadat zij was meegenomen door twee personen naar de andere kant van het dorp Krasnoe Pole en nadat XXX verzorgd was in het ziekenhuis (CGVS, p. 10), terwijl betrokkenes moeder echter beweerde dat A. met XXX naar het hospitaal is gegaan nadat XXX werd geslagen op 2 augustus 1999 (CGVS p. 6).

Verder dient er te worden opgemerkt dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen het verhoor in dringend beroep van betrokkene en het verhoor in dringend beroep van betrokkenes vader, B. I. (OV. 4.916.802). Zo beweerde betrokkene dat de dreigtelefoontjes waarin men zei dat Russen naar Rusland moeten in 1998 begonnen zijn en dat ze duurden tot begin 1999 toen U. A. problemen begon te maken (CGVS, p.5-6). XXX beweerde echter dat de dreigtelefoontjes waarin men zei dat betrokkenes familie Kazachstan moest verlaten en dat Russen in Kazachstan niets te zoeken hebben in 1996 begonnen en dat ze tot 25 december 1999 hebben geduurd (CGVS, p.5-6).

Tenslotte dient er te worden vermeld dat betrokkenes man, D.S. (OV. 4.916.806), betrokkenes moeder B.V. (OV. 4.916.802) en betrokkenes vader, B. I. (OV. 4.916.802), die zich eveneens beroepen op de door betrokkene aangehaalde feiten, ook een negatieve beslissing hebben gekregen.

Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden kan in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door betrokkene neergelegde documenten zijn niet van die aard om aan bovenstaande beweringen iets te veranderen.”;

Overwegende dat de bestreden beslissing in hoofde van de tweede verzoekende partij gemotiveerd is als volgt:

“Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen betrokkenes asielrelaas (...) en het verhoor in dringend beroep van zijn vrouw B. An. (OV. 4.916.805).

Zo beweerde betrokkene dat hij op 5 augustus 1999, wanneer hij samen met A. aan het wandelen was, door zes Kazachen werd geslagen en dat A. de hele tijd aanwezig was gedurende de aanval (CGVS, p. 4). Zijn vrouw beweerde echter dat op 2 augustus 1999, wanneer ze samen met XXX aan het wandelen was, XXX geslagen werd door vijf à zes personen en dat zij door twee andere personen was meegenomen naar de andere kant van het dorp Krasnoe Pole (CGVS, p. 8-9).

Verder beweerde betrokkene dat A. een klacht heeft ingediend betreffende haar verkrachting door A. U. op 27 november 1999 (CGVS, p. 8). Zijn vrouw verklaarde echter dat ze geen klacht heeft ingediend betreffende haar verkrachting (CGVS, p. 17).

Ten tweede dient er te worden opgemerkt dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen het verhoor in dringend beroep van betrokkene en het verhoor in dringend beroep van zijn vrouw B. A. en het verhoor in dringend beroep van betrokkenes schoonvader B. I. (OV. 4.916.802). Zo beweerde betrokkene dat tijdens betrokkenes huwelijksfeest op 27 november 1999 A. U. en zijn vrienden gezegd hadden dat iedereen, inclusief A., moest vertrekken uit Kazachstan (CGVS, p.7). Betrokkenes vrouw (CGVS, p.13) en betrokkenes schoonvader (CGVS, p.9-10) beweerden echter dat A. U. op 27 november 1997 gezegd had dat A. in Kazachstan moest blijven en dat de rest van de familie Kazachstan moest verlaten.

Ten derde dient er te worden opgemerkt dat er een tegenstrijdigheid bestaat tussen het verhoor in dringend beroep van betrokkene en het verhoor in dringend beroep van betrokkenes schoonmoeder B. V. (OV. 4.916.802) en betrokkenes schoonvader B. I. (OV. 4.916.806). Zo beweerde betrokkene dat de politie niet naar de plaats waar hij was geslagen in augustus 1999 was gekomen maar dat de politie wel naar het hospitaal, waar hij werd verzorgd na deze aanval, was gekomen (CGVS, p.5). B. V. (CGVS, p.6) en B. I. (CGVS, p. 14) beweerden echter dat de politie wel naar de plaats van de aanval was gekomen waar XXX werd geslagen in augustus 1999. B. I. beweerde ook dat de

politie niet naar het hospitaal , waar XXX werd verzorgd na de aanval in augustus 1999, was gekomen (CGVS, p.15).

Tenslotte dient er te worden vermeld dat zijn vrouw B. A. (OV. 4.916.805), zijn schoonmoeder, B. V. (OV. 4.916.802) en zijn schoonvader B. I. (OV. 4.916.802), die zich eveneens wat hun asielrelaas betreft beroepen op de door betrokkene aangehaalde feiten, ook een negatieve beslissing hebben gekregen.

Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden kan in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door de betrokkene neergelegde documenten zijn niet van die aard om aan bovenstaande beweringen iets te veranderen.”;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in een enig middel de schending aanvoeren van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht; dat zij dit uiteenzetten als volgt :

“De bestuursbeslissingen moeten in rechte en in feite gemotiveerd zijn. De verplichting tot motivering houdt o.a. in dat het bestuur moet rekening houden met alle elementen in zijn bezit en met kennis van zaken een beslissing moet nemen. De beslissing moet redelijk zijn. In casu zijn de motieven van de verwerende partij irrelevant of onbestaande.

Ten eerste: verzoeker werd door het CGVS geïnformeerd dat hij opnieuw zou geconvoceerd worden. Dit toont aan dat het eerste interview van de verzoeker niet van die aard was om de verwerende partij toe te laten om een beslissing te nemen. Anders zou hij niet geconvoceerd worden voor een tweede interview.

Alhoewel het juist is dat het CGVS niet verplicht is een kandidaat te horen, is het desalniettemin verplicht, wanneer het beslist heeft de kandidaat te horen, hem ook effectief de gelegenheid te geven om zijn standpunten naar voor te brengen.

De beslissing van het CGVS om enerzijds de betrokkene opnieuw te convoceren en anderzijds zonder hem te horen een beslissing te nemen, schendt de beginselen van behoorlijk bestuur,

Ten tweede: de beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op enkele beweerde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de betrokkenen en de verklaringen van de ouders van de verzoekster.

De beweerde tegenstrijdigheden zijn ofwel irrelevant ofwel niet bestaande.

Wat de eerste tegenstrijdigheid betreft:

Verzoekster heeft verklaard dat zij tijdens de aanval van 2 augustus naar de andere kant van het dorp werd meegenomen terwijl verzoeker zou hebben verklaard dat verzoekster de hele tijd daar aanwezig was. Volgens het CGVS gaat het hier om een belangrijke tegenstrijdigheid. De argumentatie is onjuist:

De tegenstrijdigheid is in de eerste plaats het gevolg van de aard van de ondervraging. Aan verzoeker werd gevraagd of zijn echtgenote aanwezig was toen hij werd geslagen, waarop hij positief heeft geantwoord.

Verzoeker heeft nooit gezegd dat zijn echtgenote niet naar ergens anders werd meegenomen.

Dit kan ook best afgeleid worden uit het relaas van de betrokkenen zelf. Toen verzoeker naar het ziekenhuis werd gebracht, was zijn echtgenote er niet bij, hetgeen impliceert dat zij niet de hele tijd daar aanwezig was.

Bovendien werd verzoeker na dit incident naar het ziekenhuis gebracht, en dat betekent dat alles wat hij over de omstandigheden van dit incident vertelt in verband met zijn echtgenote, tweedehandse informatie is die hij achteraf heeft vernomen.

Wat de tweede tegenstrijdigheid betreft:

Verzoeker zou gezegd hebben dat alle leden van de familie Kazachstan moesten verlaten, terwijl zijn echtgenote heeft verklaard dat zij volgens Umanov moest blijven en zijn minnares worden.

Naast het feit dat deze tegenstrijdigheid niet echt relevant is, moet gesteld worden dat Umanov tegen verzoekster heeft gezegd dat zij moest blijven op het ogenblik dat hij haar verkrachtte. Het is natuurlijk dat de verzoekster niet alle woorden die tijdens haar verkrachting gezegd werden aan haar man herhaalde.

Wat de derde tegenstrijdigheid betreft:

Verzoekster heeft geen klacht ingediend bij de politie. De verklaring van haar echtgenoot dat zij klacht heeft ingediend is enkel een veronderstelling. In feite hebben verzoekende partijen nooit over de verkrachting gepraat in de periode één jaar na de verkrachting.

Wat de vierde tegenstrijdigheid betreft:

Volgens het CGVS heeft de moeder van verzoekster verklaard dat zij nooit bedreigd zijn geweest door Kazachen om hun huis en auto te verkopen. Dit is niet juist: Bij de beslissing van de moeder van de verzoekster werd door het CGVS zelf vermeld dat betrokkene verklaarde "vanaf 1996 kreeg betrokkene brieven en telefoons waarin Kazachen zeiden dat ze het huis en de auto zomaar moesten achterlaten".

Wat de vijfde tegenstrijdigheid betreft:

Verzoeksters moeder zou hebben verklaard dat verzoekster naar haar man in het ziekenhuis was gegaan, terwijl verzoekster heeft gezegd dat zij elkaar thuis terugzagen. Verzoeksters moeder was niet aanwezig, noch in het ziekenhuis, noch op de plaats dat zij geslagen werden. Zij heeft geen eersterang informatie om met zekerheid te zeggen waar en wanneer het feit is gebeurd en onder welke omstandigheden. Het gaat om een tegenstrijdigheid betreffende een tweedehandse informatie.

De tegenstrijdigheid is niet relevant.

De bovenvermelde elementen tonen aan dat de motieven van het CGVS ter verwerping van de asielaanvraag van de betrokkenen irrelevant, niet bestaande of vergezocht zijn.”;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partijen in wat als een eerste onderdeel kan worden beschouwd, stellen dat de beslissing om enerzijds de tweede verzoekende partij opnieuw te convoceren en anderzijds zonder haar te horen een beslissing te nemen, de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur schendt;

Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de tweede verzoekende partij, na een eerste maal te zijn gehoord op 4 juli 2000, bij schrijven van 28 augustus 2000 een tweede maal werd geconvoceerd voor een interview op 19 december 2000; dat bij schrijven van 11 september 2000 deze convocatie werd geannuleerd; dat uit de stukken ook blijkt dat de tweede verzoekende partij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd zowel tijdens het interview voor de dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het interview van 4 juli 2000 op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat wat de aangevoerde schending van de motiveringsplicht betreft - de verzoekende partijen doelen allicht op de materiële motiveringsplicht - het enkele feit dat de commissaris-generaal een oproep tot tweede verhoor verstuurt en deze later weer intrekt, op zich niet inhoudt dat de bestreden beslissing geen steun vindt in deugdelijke motieven; dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is

gekomen; dat uit de navolgende bespreking van het tweede onderdeel blijkt dat de bestreden beslissing steun vindt in deugdelijk bevonden motieven;

Overwegende dat voorts, de verzoekende partijen geenszins doen blijken dat het enkele feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een oproep tot tweede verhoor verstuurt en deze later weer intrekt, de bestreden beslissing kennelijk onredelijk maakt derwijze dat het redelijkheidsbeginsel er door zou zijn geschonden;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partijen in wat als een tweede onderdeel kan worden beschouwd, stellen dat de bestreden beslissingen gebaseerd zijn op tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen en die van de ouders van de eerste verzoekende partij die ofwel irrelevant zijn ofwel onbestaande;

Overwegende dat de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoekende partijen steun vinden in de overgelegde stukken; dat derhalve de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissingen in redelijkheid kon voortgaan op de feitelijke elementen die uit de tegenstrijdige verklaringen van de verzoekende partijen en hun ouders respectievelijk schoonouders blijken; dat voor het overige de verzoekende partijen in hun kritiek op dit motief niet verder komen dan een uitleg die zij achteraf in hun verzoekschrift geven; dat deze blote beweringen, waarvan geen begin van bewijs wordt aangeboden noch geleverd, de Raad er niet kunnen toe brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoekende partijen en de eruit blijkende tegenstrijdigheden, de grenzen van de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden; dat het middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 347,06 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig juni tweeduizend en twee, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,  
staatsraad,  
griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**W. GEURTS.**

**G. DEBERSAQUES.**